

har man anset det for ønskeligt at fastsætte, at Marketenderier længst maa holdes aabne i Tiden fra $\frac{1}{2}$ Time før Arbejdstidens Begyndelse til $\frac{1}{2}$ Time efter dennes Ophør, ligesom den gældende Bestemmelse om, at der ikke maa udskænkes stærke Drikke udenfor de i Virksomheden fastsatte Spisetider, i Princippet er foreslaaet opretholdt.

Fra Handelens Side har man henledt Opmærksomheden paa, at Marketenderivirksomheder ofte har været forbundet med almindelig Handelsvirksomhed, saaledes at der herfra i Konkurrence med de Næringsdrivende foregaar en ret omfattende Handel med almindelige Husholdningsvarer, Isenkram, Skotøj m. v. Dette Forhold føles som et stærkt Indgreb i de Handlendes Næringsomraade.

Da Kommissionen i det væsentlige kan være enig i, at det næppe er rimeligt, at Marketenderivirksomhed drives i Forbindelse med almindelig Handelsnæring, har man i Lovudkastet foreslaaet optaget en Bestemmelse om, at Marketendere ikke maa drive Handelsnæring, og at der ej heller fra Marketenderiets Lokaler maa udøves nogen Næringsvirksomhed, hvortil Næringsbrev udkræves. Man henleder dog Opmærksomheden paa, at denne Bestemmelse ikke — saaledes som man principielt fra Handelens Repræsentanters Side kunde have ønsket det — vil hindre, at Marketenderivirksomhed drives i Forbindelse med et Andelsforetagende, der udøves i Overensstemmelse med Forskrifterne i Næringslovens § 10.

Iøvrigt bemærkes, at Kommissionen maa mene, at det ikke bør paabydes, at der skal svares Omsætningsafgift af den i et Marketenderi stedfindende Omsætning af stærke Drikke, jfr. Loven af 22. Marts 1930 om Afgift til Stat og Kommuner paa Omsætningen af stærke Drikke.

Ved Omtalen af de frie Beværternæringer vil det være naturligt ogsaa at gøre nogle Bemærkninger om Begrebet »Beværtning ved sluttet Bord«. Som i 2den Ædruelighedskommissions Betænkning nævnt, maa under dette Begreb først og fremmest henføres Bispising ved privat Familiebord, men Begrebet — til hvilket der iøvrigt sædvanligt knytter sig Forudsætningen om en forudgaaende Aftale enten direkte med den enkelte eller med en vis nærmere afgrænset Kreds af Personer — gaar adskilligt videre og omfatter saaledes bl. a. Spisepensionater, Beværtning i Foreninger, ligesom det som foran nævnt hidtil er antaget, at Begrebet ogsaa kan udstrækkes til at omfatte den Beværtning, der finder Sted i Marketenderier.

Man har overvejet Betimeligheden af ved en bestemt Definition ganske nøje at fastslaa, hvilken Virksomhed der kan betegnes som Beværtning ved sluttet Bord, men Kommissionen har dog ment at burde afstaa herfra, under Hensyn til at det næppe vilde være muligt at forme en Definition, der fuldt ud kunde tilfredsstille Livets Krav, i hvilken Henseende bemærkes, at den nugældende Retstilstand, hvorefter den nærmere Udformning og Afgrænsning af, hvad der kan anses som Beværtning ved sluttet Bord, er overladt til Praksis, ikke vides at have givet Anledning til væsentlige Ulemper.

Under Kommissionens Forhandlinger har man dernæst nøje overvejet, hvilke Krav der bør stilles til *Personalet i Beværtninger og Gæstgiverier*. I Erkendelse af den Betydning det har for forsvarlig Udøvelse af al Beværter- og Gæstgiverivirksomhed, at ikke alene Virksomhedens Indehaver, men ogsaa Personalets Vandel og moralske Forhold staar paa Højde med, hvad man naturligt maa kræve, naar Lovens Formaal skal oprettholdes, udarbejdede 2den Ædruelighedskommission Udkast til Bestemmelser, der skabte Mulighed for at fjerne uheldige Elementer fra Beværter- og Gæstgiverpersonalet. For at fremme disse Bestemmelers Gennemførelse udskiltes de imidlertid fra Kommissionens Lovudkast og gennemførtes i Princippet i Overensstemmelse med dette ved en særlig Lov af 1. April 1921 om nogle Politiforholdsregler vedrørende Beværtninger og Gæstgiverier — den saakaldte »Nyhavnsløve«.